

та и на адютантина, и се затвори въ харема за да распитва гяурката, жената на Петра Катхрджията. Отъ женитѣ е най-лесно да се узнае всичко, защото тѣ всичко знаятъ. Еленка не се стѣснява, тя вече попривикна и стана разглезена възпитанница на харема. Тя не плаче и не се сърди, но се усмивка около свойтъ покровителъ. Съ усмивка женитѣ обезоръжавали язичника, кръстоносеца, даже Прусеца. Тя, разбира се, намисли да освободи съ своитѣ усмивки любимий си мъжъ отъ затвора, и напада на суровийтъ мютесарифиятъ съ женското оръжие — съ своитѣ прелести. Не се знае какъ ще се свърши всичко това. Мютесарифина заповѣда никого да не пущатъ въ харема, безъ всѣкакво исклучение.

Запнитѣ обърнаха цѣлий градъ, прѣтърсиха всичкиѣ кафенета и всички хавища, надвѣкнаха даже въ домоветѣ на чорбаджитѣ, агитѣ, еснафитѣ и ефендетата. Християнитѣ говоряха че търсятъ Кушу-Оглу, когото вѣчно ловятъ и никакъ не могатъ да уловятъ. Мюсюманитѣ расправяха за *комитетитѣ*, говоряха че тѣ се доимжнали въ Сливенъ и нѣкъдѣ се скрили, но че ще ги намѣрятъ, изловятъ и избѣсятъ на бѣсилкитѣ, за предпазване и за страхъ на гяуритѣ. Търсяха, търсяха, но никого не намѣриха. Каракачанитѣ исчезнаха още прѣвъ нощта и неизвѣстно кждѣ се дѣнаха; а при Кушцята, както веѣкста се случва, навѣрно е дошълъ нѣкой заптия съ поздравъ отъ бейоветѣ и мюфтията, и му казалъ: махай се! защото и той не се намѣри. Всичко си трѣгна по-старому: каратъ въ града дърва съ магаретъ, момцитѣ и момичетата отиватъ отъ града на фабрикиѣ да тжчатъ сукно за царскитѣ войски, по всичкиѣ пжтища людѣтѣ отиватъ въ града и пливатъ нѣ въ града, както всѣкога бива въ Сливенъ.

Прѣвъ Клуцухоръ вървеше керванъ. Жевата на свѣщенникъ Иванъ, още пѣргава попадия, пжтуваше вѣсѣднала на гонъ; рѣдомъ съ нея, на кираджийски конь, вървеше сестрата на свѣщенника дѣвицата Хареклия, а отъ другата страна, на ватхръ, млада калугерка. Подиръ тѣхъ, на магарета, на катхри и на конѣ, пжтуваха дванадесетъ души млади и стари калугери и нѣколко върваха